

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 8, februari 2008

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration: 500 kr till juni 2008. Lösnr: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Mest bloggade inlägg:

Dagens Nyheters rätta politiska färg

Det som blev droppen som fick bägaren att rinna över var när DN Kultur än en gång häcklade Johan Norberg och vägrar honom replik.

Vad för slags tidning är egentligen *Dagens Nyheter*? Varför agerar landets största tidning, som till råga på allt brukar kalla sig liberal, gång på gång som en åklagare under Stalins skräckvälde?

Och sanningen är ju att den inte är – och inte på länge varit – liberal.

Hur kan en publikation kalla sig liberal när man ägnar all energi åt att smutskasta liberalismen och de liberaler som mest effektivt argumenterar för liberala värden?

När militant islam diskuteras av liberaler som är måna om att försvara individens frihet och demokrati, skriver DN:s anställda:

“Gränserna mellan den islamofobiska och den liberala agendan i västvärldens offentliga debatt blir alltmer flytande.”

Dagens Nyheter ägnar sig alltså systematiskt åt att smutskasta de liberala värderingarna och misstänkliggöra liberala debattörer.

Varför vill en sådan tidning kalla sig för ”liberal”?

Falsk varudeklaration

Egentligen borde någon anmäla DN till konsumentombudsmannen för falsk varudeklaration.

Förklaringen är, misstänker jag, att vänsterkrafter bedömer att de har mycket lättare

att få gehör för sin världsbild och sina idéer om

man levererar dem under liberal flagg.

Men jag är så gammaldags att jag vill att man ska kalla saker vid sina rätta namn. Är man kommunist, syndikalist eller socialist tycker jag också det tillhör god ton att man kallar sig just så, och inget annat.

Liberaler måste bli mindre naiva

Och det visar också att liberaler som vill vara toleranta ändå måste sätta gränsen någonstans. Man kan inte stillastående se på medan dessa vänsteraktivister tar över ordet liberal och gör det synonymt med anti-liberal.

Liberaler måste höja rösten och tala om när någon som ger sig ut för att vara liberal – som Dagens Nyheter – i själva verket försöker undergräva liberalismen och dess värderingar.

Machiavelli

Många liberaler är förvånansvärt tondöva till Machiavellis varningar om hur effektiva maktmanipulationer är, och hur de som använder sådana manipulationer kan vinna över dem som enbart fokuserar på saksfrågor, logik och fakta.

Dagens Nyheter är ett exempel på hur vänstern kidnappat en gammal och hederlig liberal institution och gjort den till språkrör för ofrihet och förtryck. Allt under den liberala flagg som har den respekt

och det anseende som vänsterns idéer aldrig haft.

Liberaler måste börja läsa Machiavelli och förstå vilka maktmanipulationer man utsätts för. Så att man kan svara.

Att som Johan Norberg, bara försöka förmedla rättelser på medvetet förvanskade citat, är meningslöst. Då låter man sig, vilket är avsikten, bara pressas på defensiven. Och de som är på defensiven vinner inte.

Här måste man se igenom den manipulation man är utsatt för och söka sig nya frontlinjer där man kan gå på offensiven och vinna terräng i den allmänna opinionen.

Syndikalister och Hizbollahkramare

Det har jag försökt göra i bloggen. Istället för att hänga upp sig vid medvetna syftningsfel, gick bloggen till attack på Dagens Nyheter för att systematiskt företräda anti-liberala ståndpunkter.

Bevis för detta var ju inte svårt att finna eftersom det var en DN-anställd vid namn Andreas Malm som formulerat påhoppet.

Denne Malm har försvarat Hizbollah och är ledarskribent i syndikalisternas tidning Arbetaren.

I bloggen har jag gjort Andreas Malms tvivelaktiga politiska uppfattningar till Dagens Nyheter. Eftersom tidningen anställt honom och låter honom skriva spaltkilometer med nedvärderande texter om liberaler och liberalism, är det en helt rimlig anklagelse.

Jag kommer att fortsätta granska DN ur detta perspektiv till dess man antingen ändrar sin politiska beteckning till syndikalistisk, eller låter det redaktionella arbetet återfå liberal prägel.

Giulianis kampanj föll samman inför mina ögon i Florida

Jag hade tänkt skicka ut nyhetsbladet tidigare, efter hemkomsten från Florida, och berättat om hur Rudy Giuliani tog hem Florida. Så blev det inte.

Resan till Florida i slutet av januari var ett härligt och behövt miljöombyte för mig.

25 grader varmt, även om det vissa dagar var molnigt, är något som inte sitter fel så här i vårt svenska regnrusk och mörker.

Men det andra målet jag hade med resan, att på plats se hur en presidentkandidat tar hem en stor och viktig delstat och därmed vänder hela valrörelsen i sin riktning, det målet uppnåddes inte.

New Yorks förre borgmästare hoppade över de inledande små delstaterna på landsbygden där primärval hölls först.

Enligt valmatematiken skulle han kunna ta igen allt genom att vinna de många

delegater som Florida gav segern.

Miami och andra storstäder passar New Yorkaren Giuliani bättre, i synnerhet som många pensionerade nordstatsbor flyttar till Florida.

Paradoxal medielogik

Det paradoxala inträffade dock att Florida-borna klagade på att de inte såg till Giuliani även om han varit där på heltid i nästan en månad.

Förklaringen var att medierna också i Florida fokuserade på Iowa och de delstater där primärval och valspurterna ägde rum. Giuliani lyckades inte dra till sig medieuppmärksamheten i Florida på samma intensiva vis, och hamnade därför i medieskugga. Därför uppfattade Florida-borna att Giuliani inte riktigt var med i matchen och hans väljare röstade istället på John McCain.

En förklaring till John McCains status som Comeback-kid beror till del på att Giuliani lämnade fältet fritt för honom i de första primärvalen.

Och sedan blev det försent att hoppa in och ta tillbaka dem.

Men det var nyttigt att vara på plats under ett primärval. För det blev för mig helt uppenbart hur viktiga medierna är.

I Miami och Key West syns ingenting av valrörelsen på gator, torg eller i köpcentrum. Inte i butiker, hotell eller restauranger heller. Hade jag inte följt tidningar och TV hade jag som turist inte vetat att det var primärval i Florida.

Så viktiga är medierna. En tankeställare. ●

Jag förstår inte varför liberaler och borgare alltid ska vända andra kinden till och ständigt låta sig misshandlas av vänsterfolk.

Det är dags att stå upp för de egna värderingarna och med kraft avslöja alla dem som försöker använda våra beteckningar i avskyvärda syften.

Kräk är kräk och de måste avslöjas eftersom logiska resonemang inte biter. De begriper bara en sak och det är maktkamp. Låt oss ge dom det! ●

John McCains livsöde är fascinerande och remarkabelt

Eftersom det nu står klart att John McCain blir republikanernas presidentkandidat har jag skaffat böcker av och om honom. Snacka om ett äventyrligt liv. Det är otroligt hur många gånger han varit nära döden i olyckor och genom tortyr.

När han växer upp är hans far ubåtskapten i flottan och de flyttar runt mellan olika baser. I sin självbiografi *Faith of my Fathers* beskriver han sin relation till sin far och flottan som en blandning av respekt och vilja att vara rebell mot alltihop.

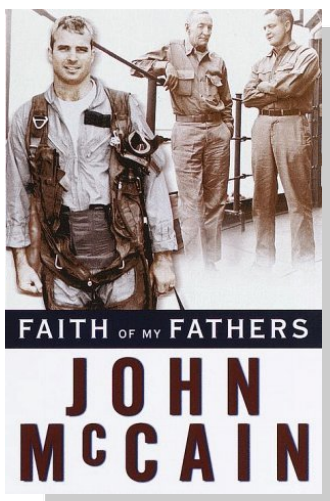
Mamma Roberta

Eftersom fadern ofta är ute på haven, är det hans mamma, Roberta, som får försöka tygla den unge rebellen. Roberta är en otroligt viljestark och egen-sinnig kvinna, som vid ett tillfälle råkar klappa till sin unge son med en termos när han bråkat i bilen så att han blir medvetlös.

96-åriga Roberta McCain kampanjar för sin son. Här i intervju för NBC Meet the Press i vintras.

I år har amerikanerna kunnat se hur Roberta, vid fyllda 96, kampanjar för sin son med besked. När hon i en direktsänd TV-intervju fick frågan vad de konservativa ska göra som är tveksamma inför John

McCain, svarade hon: ”De får väl hålla för näsan när de går och röstar på min son”.

När hon nyligen var på resa i Italien vägrade en biluthyrningsfirma att hyra ut bil på grund av hennes ålder. Då gick hon tvärs över gatan och köpte en bil.

Lika introvert och tystlåten som John McCains far var, lika utåtriktad är hans mor.

McCain berättar om hur han som ung, de gånger fadern var hemma, satt tyst och lyssnade på när fadern och dennes kollegor satt och talade med varandra om olika militära händelser de varit med om.

När amerikanerna skulle landsätta sin Nordafrikastyrka i Marocco i november 1942 var fadern, ”Jack” McCain, kapten på ubåten *Gunnel* som fick i uppdrag att gå nära kusten där landsättningen skulle äga rum och fungera som fyr för de andra fartygen.

Allt gick bra. Men när hon återvände norrut blev hon, eftersom det vid denna tid var ovanligt med allierade ubåtar i dessa farvatten, utsatt för flyganfall av amerikanska

bombplan som tog henne för att vara tysk.

När man sedan fortsatte norrut mot Nordsjön blev hon vid flera tillfällen jagad av tyska ubåtar. Motorhaveri gjorde *Gunnel* försvarslös en tid och när man fick igång maskinerna klarade man bara nio knop och hade varit ett lätt byte om man upptäckts. Nio dagar tog det att nå närmsta flottbas, Falmouth i södra England.

John McCain skriver:

”Ubåtsflottan satte stort värde på individuella initiativ hos sina kaptener, särskilt i krig. Långa patrulleringsuppdrag, bristfällig kommunikation med land, strider med fienden ofta utförda på egen hand, livsavgörande beslut enkom i händerna på skippern, det var villkor som passade min fars personlighet perfekt. Det är ett unikt liv man lever på en ubåt, sa han. Du är ute på egen hand, totalt avstängd från världen.”

Ett helvete på Sjökrigsskolan

McCain skriver att hans far aldrig beordrade honom att gå i hans och farfars fotspår, alltså på sjökrigsskolan i Annapolis. Och han var inte alls säker på att han ville bli officer i flottan.

Och han hade mycket svårt att ta den disciplin som sjökrigsskolan stod för. Han var flera gånger nära att åka ut på grund av olydnad. Att städa och bädda var inte McCains bästa gren. Och hans temperament gjorde inte saken bättre.

Men han såg till att ta examen från den treåriga officersutbildningen, även om han tillhörde dem med sämst betyg 1958.

Idag går McCains äldste son ”Jack” på Sjökrigsskolan, och en yngre son, James, som just kommit hem från tjänstgöring i Irak, ska börja där till hösten. Det berättade Jack för flottans skoltidning GoMids förra veckan.

John McCains fru Cindy med deras äldste son John ”Jack”.

Väljer att bli pilot

John McCain tvekar om han ska fortsätta inom flottan, och en mellanväg blir att satsa på att bli stridspilot.

Under sina första placeringar fortsätter han att ha problem med auktoriteter och festar hejdlöst utanför baserna där han är stationerad. Men ju mer han får flyga och leva upp till sin längtan efter äventyrligheter desto mer börjar han uppskatta sitt yrkesval.

För att få tjänstgöra som pilot på hangarfartyg ute på de stora haven begär han förflyttning till en avlägsen bas som instruktör för att snabbare nå nödvändiga kvalifikationer. Och den ödsliga basen hjälper honom också att minska på festandet, medger han öppenhjärtigt.

Störtar i havet

Under en övning får han motorhaveri på låg höjd och planet slår honom medvetlös när det träffar vattenytan. När planet når havsbotten återfår han medvetandet och lyckas efter stora svårigheter ta sig ur och upp till ytan.

Hans ådrar sig inga allvarliga skador. Och han når sitt mål att bli placerad som stridspilot på hangarfartyget *USS Intrepid* som han seglar till Medelhavet med. Senare omplaceras han till det större hangarfartyget *USS Enterprise*.

Utanför Kuba under Kubakrisen

I oktober 1962 blir piloternas permissioner indragna och de flyger ut sina plan till *USS Enterprise* som satt högsta fart söderut. De får inte veta vad som hänt förrän president Kennedy håller TV-tal till nationen och berättar att Sovjetunionen håller på att placera ut kärnvapenmissiler på Kuba.

Under Kubakrisen patrullerade alltså McCain i vattnen mellan USA och Kuba. Han berättar:

”Atmosfären ombord var ganska spänd. Piloter och besättningsmän utvecklade dock en kall, affärsmässig attityd till uppdraget. Oförvålligt var vi, naturligtvis, ivriga som f-n, men på ytan behöll vi vår strama, återhållsamma image. Efter fem dagars började spänningen lätta, när det stod klart att krisen löstes med fredliga medel.”

Under stationering i land hade McCain utvecklats, som han skriver, en ”seriös romans” med Carol Shepp, som var fränksild tvåbarnsmor. De gifte sig 1965. McCain adopterade hennes söner Doug och Andy och de fick en dotter, Sidney.

Efter en ny långsegling till Medelhavet, denna gång med *USS Enterprise*, hade McCain tröttnat på rutinerna i fred. Han ville uppleva strid – och sökte

därmed omplaceras till Vietnam.

Överlever explosivt inferno på Forrestal

I december 1966 fick han order om att inställa sig på hangarfartyget *Forrestal* som avseglade från USA till bortre Asien via Suezkanalen.

Man hade inte hunnit flyga särskilt många uppdrag i kriget då en av amerikanska flottans värsta olyckor inträffar på däck i juli 1967.

McCain sitter i sitt plan, startklar, när en missil avfyras pga elfel från ett annat plan på däck. Missilen träffar McCains plan. I eldhavet hoppar han blixtsnabbt ut och lyckas oskadd ta sig därifrån.

Andra piloter brinner inne och många av sjömännen ansvariga för att släcka eldsvådor ombord dör när olika bomber på däck exploderar. 134 man mister livet. Efter-

som elden sprider sig nedåt i hangarfartyget blir släckningsarbetet svårt.

När elden är släckt är fartyget stridsodugligt. McCain är frustrerad eftersom han ännu inte har någon krigserfarenhet. Då dyker förfrågan upp om de nu fartygslösa piloterna vill tjänstgöra på hangarfartyget *Oriskany*. McCain tackar ja

En tredjedel av piloterna på *Oriskany* hade dött eller blivit tillfångatagna i bombräder över Nordvietnams militära anläggningar.

Nedskjuten över Hanoi

McCain hade tjänstgjort i mindre än en månad när en legendarisk pilot, Bryan Compton, skulle leda en särskilt riskfylld räd mot en eltransformator i huvudstaden Hanoi.

Eltransformatorn hade tidigare varit ett förbjudet mål, eftersom risken för civila offer var för stor. McCain noterar i boken att president Lyndon B Johnson och försvarsminister Robert McNamara detaljstyrde krigsinsatserna från Washington och man var mycket noga med att civila inte fick drabbas.

Nu hade man dock fått nya precisionsbomber med större träffsäkerhet och därför fått tillstånd att bomba denna infrastruktur.

Men anläggningen låg i ett mycket välförsvarat område, mitt i huvudstaden. Risken att skjutas ner av luftvärn eller sovjetiska missiler var mycket stor.

McCain var denna oktoberdag 1967 självsäker inför sitt 23:e bombuppdrag, det första amerikanska över Hanoi. Dagen innan hade han slagit ut en flygplats och flera sovjetiska MiG-plan på marken.

När gruppen av små bombplan närmar sig Hanoi blir fiendens eld värre än McCain någonsin upplevt. Planen har förvarningssystem när missiler söker och låser dem som mål. Just när McCain ser målet för bombräden, förvarnar planet att en missil är låst mot hans plan.

Normalt ska piloten i detta läge göra en kraftig gir eftersom missilerna på den här tiden inte klarade samma G-krafter som planet. Men McCain ville inte avvika från målet för att flyga in genom denna helvetes motelden en gång till. Han fäller bomberna över målet, men sedan hinner han inte påbörja

giren innan vingen är bortskjuten och planet faller.

Han skjuter ut sig med katapultstolen, men eftersom planet är i spinn öppnar sig inte toppfönstret tillräckligt snabbt, så han slår i det och bryter båda armarna och vänster ben.

Han hamnar i en damm och sjunker till botten. Han sparkar med höger ben för att komma upp till ytan, samtidigt som han inte riktigt förstår varför han inte kan använda armarna. Han sjunker ner igen och förlorar medvetandet.

Han vaknar till när civila vietnameser dragit upp honom, bara för att uppleva hur de börjar sparka och slå honom. Han känner hur någon sticker en kniv mot skrevet. Plötsligt stiger en kvinna fram och motar bort folkmassan, McCain tror att hon var sjuksköterska.

Kort därefter kommer en militärjeep som transporterar honom till en fångenskap som kom att vara i nästan sex år.

Torterad krigsfånge – i sex år

McCain får ingen läkarvård och hans tillstånd försämras dag efter dag: feber och han gick ut och in ur medvetlöshet. Vattnet han fick var skitigt och han spydde. Han låg i sina spyor, urin och avföring.

McCain bad om läkarvård, men han fick beskedet att ”det är för sent”. Han trodde att de skulle lämna honom att dö.

Men så kom ett befäl rusan- de och sa ”Din far är en viktig amiral. Vi ska ta dig till sjukhus”.

Ubåtskaptenen hade stigit i graderna och blivit fyrstjärnig amiral med befäl över Stilla-

Kommunistisk propagandabild av John McCain som krigsfånge 1967-1973.

havsområdet, där Vietnam ingick.

Inledningsvis fick McCain lindrigare behandling än många andra, skriver han. Kommunisterna ville använda honom i propagandakriget.

Ledaren Ho Chi Min hade sagt att kriget inte kommer att vinnas i Vietnams djungler utan på gatorna i Amerika.

McCain fick primitiv hjälp med benbrotten och placerades hos andra amerikanska krigsfångar.

Men inom ett år stod det klart att McCain inte frivilligt tänkte låta sig frigges utan att de som suttit längre i fångenskap frigavs samtidigt.

Och därmed kunde inte kommunisterna pressa honom till att spela in förnedrande erkännanden om amerikanska krigsbrott och uttalanden om att Amerika borde ge upp.

När de hösten 1968 förstod att han inte skulle ändra sig, startade en brutal misshandel där benbrotten slogs upp och flera revben bröts. Tortyr utfördes genom att man band honom så att smärtan blev outhärdlig.

Men värst var att han placerades i isoleringscell under två års tid.

Det är lätt att bli galen när man är instängd i en liten cell vars enda utsikt är en

springa i dörren, skriver McCain. Han fick komma ut ur cellen en gång i veckan för att tvätta sig, samt för nya förhör som innebar mer misshandel.

Man skapar sig en egen fantasivärld, skriver McCain, men om man är isolerad för länge blir man för evigt fånge i fantasivärlden och kommer aldrig tillbaka. Han såg det senare, bland andra krigsfångar.

Det som räddade McCain var att man kunde knacka i väg-garna. Efter en tid utvecklade fångarna ett enkelt kods-system. Men det gällde att inte bli upp-täckt, för då blev man miss-handlad.

Totalt avskurna från omvärlden

Den psykologiska tortyren var också utbredd. Värst var när kommunisterna i förtäckta ordalag gjorde klart att han aldrig skulle bli fri. Fångarna fick ingen information om att de kära där hemma i USA visste att de levde eller om regeringen job-bade för deras frigivning.

Hur isolerade de var fram-går av följande mening av McCain:

”Under 1972 informerade [propagandaofficeren] oss oav-siktligt om att Amerika hade landat på månen [tre år tidigare] då hon spelat upp en del av ett valkampanjtal av George McGovern som kritiserade Nixon för att ha landat män-niskor på månen men misslyckats att avsluta kriget.”

McCain tar inte upp det—men lägg märke till hur det demokratiska partiets kritik av kriget användes som propagan-da av kommunisterna för att bryta ner amerikaner i krigs-fångenskap.

Psykiska pressen upp-hörde aldrig

Ambitionen hos kommuni-sterna var att bryta ner amerika-

nerna och få dem att vända sig mot USA. Åtgärder i den rikt-ningen pågick hela tiden.

Vid ett tillfälle gav John McCain efter. Det var sedan han svårt misshandlats och de vägrade honom vård om han inte ställde upp på en ”intervju” där han erkände krigsbrott och beskrev kriget som olagligt.

Han skriver om hur han kände det som att svika sitt land, sin far och sin heder att ge efter för fienden. Men han bröt ihop en gång i denna mil-jö, där amerikaner misshandla-des till döds—McCain nämner flera namn på dem som stod emot, men fick betala med sitt liv.

Till slut — i mars 1973 — släpptes McCain ur fången-skapen, efter det att Nixon julen -72 bombat Hanoi sönder och samman. Även om de som krigsfångar kunde ha träffats, jublade de över att USA äntligen visade sin fulla militära kapacitet. McCain berättar att efter den bombkampanjen blev fångvaktarna vänligare.

Men för livet

På grund av den dåliga vård han fick för sina benbrott kan han i dag inte lyfta armarna över axelhöjd. Han kan således inte kamma sig. Och de är där-för hans segergest består i att hålla armarna rakt ut och tum-marna uppåt, istället för att vin-ka..

Men i övrigt är hans psyko-logiska ärr få. Han skriver om sin rädsla i och efter fångenska-pen:

”Ljudet från rasslande nyckelknippor och fumlande med lås om natten hade effekten av plötslig eldgivning. Jag satte mig blixtnabbt upp, skräckslagen och med ett hjärta som bultande så högt att vakter borde kunnat höra det. Åren efter det att jag kom hem led

jag aldrig av flashbacks eller posttraumatiskt stressyndrom. Men under lång tid blev jag spänd när jag hörde nyckelknippor rassla, då jag för ett ögonblick kunde känna av den gamla skräcken.”

Han förklarar dessa lindriga symptom med att han var yrkesofficer, tränad för den händelse att han skulle bli till-fångatagen. Han var också 31 år gammal när han blev krigs-fånge, inte 19-20 år som många av de värnpliktiga grabbarna. De var i Vietnam därför att staten tvingat dem, medan McCain var där frivil-ligt. Han hade ingen att skylla på.

Efter frigivningen 1973 träffade McCain president Nixon.

Nytt hem i Arizona

McCain fortsatte sin tjänstgöring inom flottan, men äktenskapet höll inte.

1980 gifte han sig med läraren Cindy Lou Hensley och flyttade till hennes delstat, Arizona. De fick barnen Meghan, John och James. Cindy tog initiativ till att de adopterade föräldralösa Bridget efter ett besök hos Moder Teresa i Indien.

I Arizona inledde McCain sin nya karriär som politiker.

Cindy och hennes familj var välkänd, men varför skulle arizonaborna rösta på McCain?

När han på valmöte fick frågan varifrån han kommer, svarade han:

”Jaaa, om man ser till var jag bott längst, så är det i Hanoi.”

Arizona tog McCain till sitt hjärta, vilket resultatet i kongress- och senatsvalen visar:

Valresultat för McCain

Kongressledamot

1982: 89.161 röster (66%)

1984: 162.418 röster (78%)

Senator för Arizona

1986: 521.850 röster (60%)

1992: 771.395 röster (56%)

1998: 696.577 röster (69%)

2004: 1.505.372 röster (77%)

Senatören och president Reagan.

I Washington blev han, som han i nu pågående valrörelse säger, ”en soldat i Ronald Reagans revolution”.

Under 1990-talet kom han dock att avvika från republikanska partiets majoritetsuppfattning i några frågor.

Det, tillsammans med hans korthuggna och raka svar, har gjort honom folkjär.

Han är sin egen.

Han går inte i någons ledband.

Om det behövs kan han attackera de stora och mäktiga.

McCain och skatterna

På vissa punkter anser jag kritiken mot John McCain från höger är riktig. McCain röstade emot president Bushs skattesänkningar 2001 och 2003. Han motiverar det med att sänkningarna inte motsvarades av motsvarande nedskärningar i kostnaderna, vilket lett till budgetunderskott.

I det har McCain en poäng. Republikanerna har inte varit duktiga på att skära i konstnaderna, tvärtom är många till höger kritiska mot att statens kostnader har fått öka i samma takt som tillväxten. På denna punkt har dock McCain varit pålitlig. Han har röstat emot kostnadsökningar.

Och häri ligger ju något beundransvärt – McCain har avstått från att rösta på det lätta och populistiska: sänkta skatter och ökade kostnader.

McCain misslyckade immigrationsförslag

En annan fråga där McCain får kritik från republikanerna är hans vilja att låta illegala immigranter komma undan med böter, för att sedan få permanent uppehållstillstånd, trots att dessa trängt sig före dem som på laglig väg söker sig till USA.

Detta förslag föll förra året, och McCain säger att han tagit intryck av kritiken. Han betonar nu att gränskontrollen måste fungera, alltså hindra nya folkströmmar från att illegalt ta sig in i USA, innan man börjar söka lösningar för dem som redan är i USA.

Men att kalla McCain för svikare är fel, för även nuvarande partiledare, president Bush, stod bakom detta förslag.

McCains samarbete med demokrater

En del republikaner litar inte på McCain eftersom han emellanåt samarbetar med demokrater. Det tycker jag är orättvist om man ser till vad McCain uppnått.

Största segern är ju att McCain, genom att göra upp med sju demokratiska senatorer, fick senaten att gå till omröstning om de två konservativa domare till Högsta domstolen som Bush nominerat: John Roberts och Samuel Alito.

Dessa två utnämningar är presidentens största segrar under hans andra mandatperiod. Inte ens Ronald Reagan lyckades med detta. Och förtjänsten är till stor del McCains.

När kampanjen kollapsade

När presidentvalrörelsen drog igång 2007 trodde McCain att han tidigt skulle kun-

na säkra nomineringen. Men pga de frågor jag nämnt ovan fanns stora betänkligheter mot honom.

I somras, juli 2007, kollapsade McCains kampanj.

Han hade inga pengar och fick sparka 50 anställda. Han la också om strategin genom att sparka två topprådgivare.

Tidningarna skrev att kandidater som råkat så här illa ut i början av en valkampanj aldrig kom tillbaka.

Det var nu Rudy Giuliani tog över initiativet.

Tidningarna dödförklarade McCains kampanj. Men McCain gav inte upp. Han bestämde sig för att i buss köra runt i de tidiga, små delstaterna, särskilt New Hampshire.

Är man utan pengar så är man. McCain satsade på att möta väljarna ansikte mot ansikte.

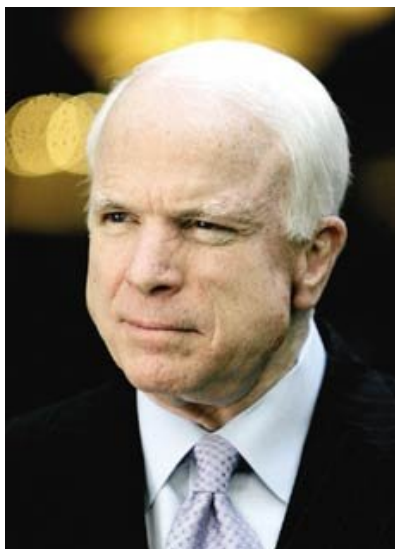
Utan pengar och personal skötte McCain sin kampanj på egen hand, genom att i buss åka till ort efter ort och tala med väljarna i New Hampshire.

Och kampanjen funkade! I januari vann McCain i New Hampshire mot alla odds. Det satte igång en kedjereaktion där väljarna i andra delstater började minnas vad de gilla-de med McCain.

Ny kampanjstab

Det är fem personer som kom till McCains hjälp när han låg som sämst till:

Den nye kampanjgeneralen **Rick Davis**, Ronald Reagans kampanjrådgivare **Charlie Black**, **Mark McKinnon** som

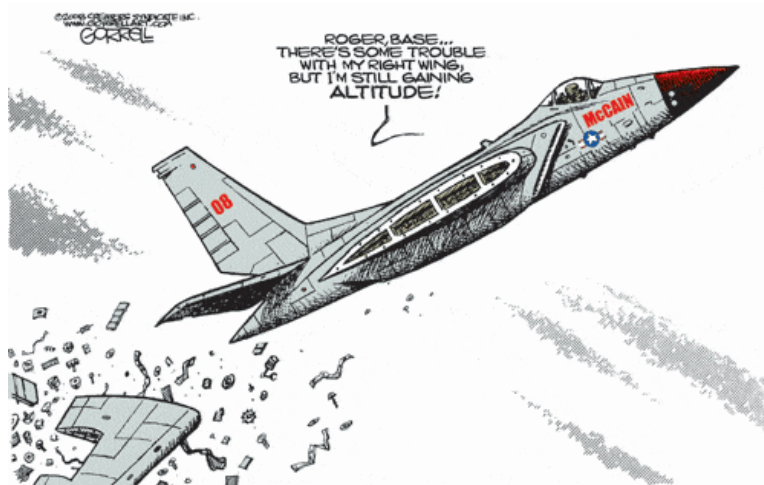

USA:s nästa president? Jag hoppas på det.

jobbat med PR också för Bush, **Steve Schmidt** som vände guvernör Schwarzeneggers dåliga siffror inför dennes omval, samt den ende som jobbat med McCain i årtionden, talskrivaren **Mark Salter**.

Detta järngäng såg till att forma McCains kampanj från sammanbrott till seger.

Man kan nog säga att valet av dessa medarbetare – och att personer av denna kaliber var beredda att ställa upp – räddade McCains kampanj. Det är ett klart utslag av utmärkt ledarskap i kris.

Pilot McCain: Till basen! Jag har vissa problem med högervingen, men jag fortsätter att stiga.

McCain var beredd att fimpå hela den kampanjorganisation som inte visat sig effektiv, för att börja om från början.

Vilken svensk politiker hade våga göra något sådant? Ingen.

Livsfilosofi

När jag läst McCains självbiografi är han öppen om sin omognad som ung, sin envishet och ibland heta temperament.

Men han konstaterar att han med åren av erfarenhet och umberändan lärt sig att man har ett större ansvar än sig själv, och att man i längden inte kan leva utan stöd i gemenskapen.

Viljan att tjäna något större än sig själv sitter djupt hos McCain sedan tiden i fångenskap. Men han tänker inte låta hänsynen gå så långt att han tummar på att säga sanningen om vad han tycker.

När äldste sonen började på sjökrigsskolan sa han, "Låt bli att ljuga, fuska eller stjäla—allt annat är tillåtet".

Alltså: lyd inte dina befäl om de har fel, men stå för konsekvenserna, bestraffningen. Det var så McCain själv agerade som ung. Och fortfarande gör på sätt och vis. ●